

Rakovszky Zsuzsa

IDŐZAVAR

Nem az éjfélt: ezt az órát
választanám, ha járnék, pusztá lélek,
haza. A házfalak, a poros köztéri rózsák
mikor már jó, ha húsz watt fényerővel égnek
a déli százhuszas helyett, a felszívódás

előtt előtti percben
minden üveg, színültig színnel. Az utca félig-
áteresztő hártya, tér és jelen nem
záródnak biztosan, az ajtó résre nyílik,
hogy ami volt, mind, félig megjelenjen.

A beton-négyszögek közt
a réseken felmagzott tyúkhúr árnya
hibátlan szürke erdőt
vetít, merőleges füst-tükörképét a járda
lehiggadt láva-síkjára. Nyeles zöld

tenger, megtorpant habfal
hosszmetszete: a papréti platánok
lombja, ahol a dermedt hullámok fölfakadnak,
a rés szárnyverdesést, fekete károgaást ont,
álló sötét az utcatorkolatban –

a ház, a semmilyen
stílusban épült, a lépcsőházban az okker-
vörös sokértelmű minta, a pince lenn,
brikett, szálkák, talajvíz zseblámpafényben, itt
kell,
egykor, ha kell, akkor kísértenem.

Mint a rossz indigóval
készült másolaton, nagy cikcakkok a falon,
a hengerelt ezüstös levélzeten, csikóhal-
formájú nyersfa heg, két háborús baltanyom
a dívány hengeres támláján, a fiókban

a kombinék alatt
színházi messzelátó. A többi légneművel,
más elmúltakkal itt kell vegyüljek majd: barack-
befőzéssel, szüléssel, sakkjátszmával, a tűzzel,
amely a függönyszárnyon fölszaladt,

az áttetsző jelen,
a még feltételes, hogy bevégezhesse művét,
hogy ami volt, legyen,
s valamilyen, ahogy a tízezer rétegű ég,
a semmi semmi hátán, míg lentről nézhetem,
tüzes kénsárga vagy kifőzött ágynemű-kék.